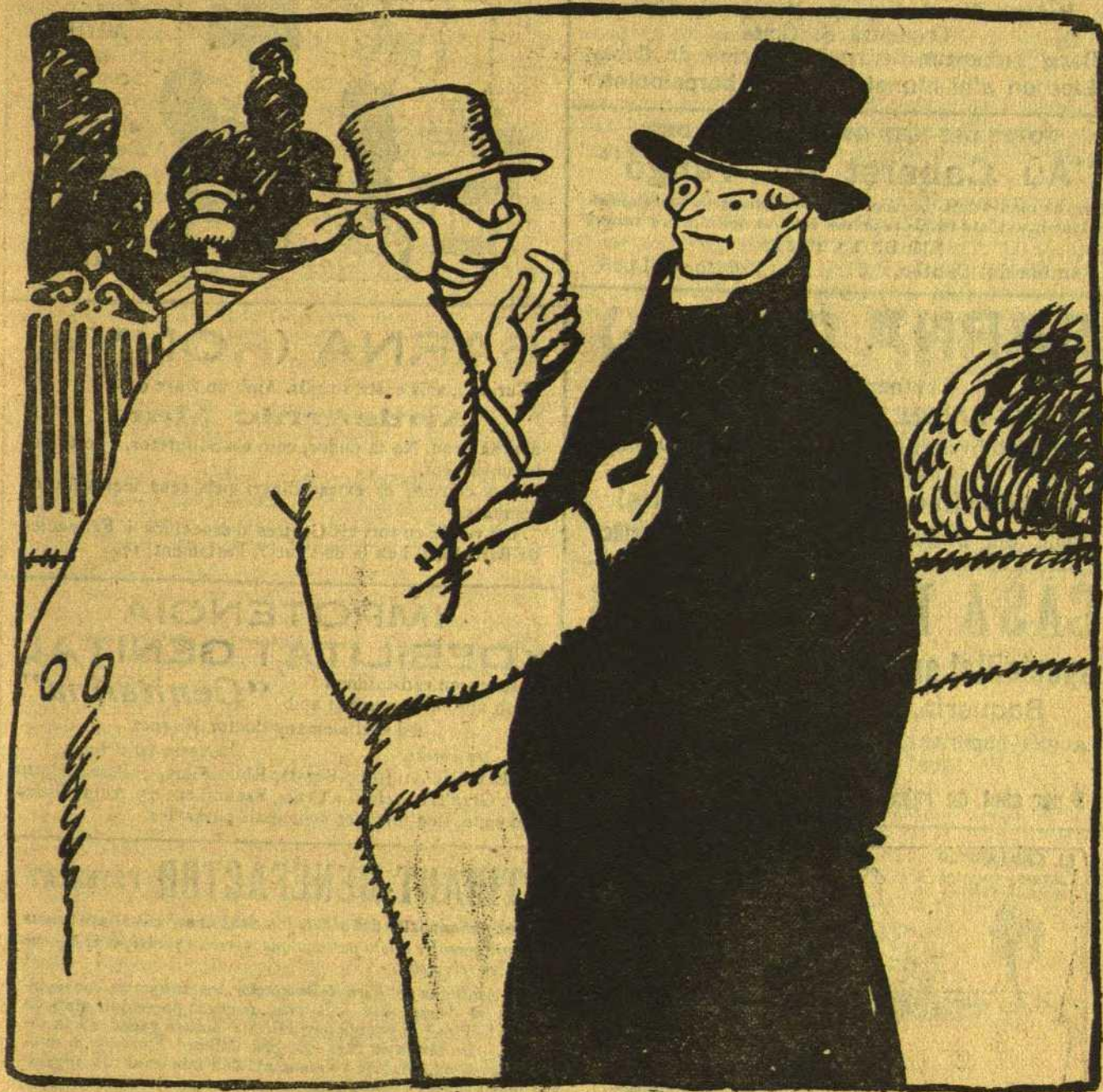

PAPITU

—Aon vas amb la cara envenada?
—Rès: els ferros d'una cotilla, que m'han desgraciat el nas.

ROYAL CONCERT

Pabelló de Moda

El Rei dels Music-Halls

Èxit del

TRIO GORGEFFS

45 HERMOSES ARTISTES 45

Gran èxit de les vetllades en el nou

FOYER I SALÓ SPORT

Entrada lliure Restaurant a la carta Butaques gratis

EXCELSIOR Rambla del Centro, 34 **American Bar**

Barman Mr. Urban du Monica de París

Orquestra S. Ginés

Boxa, professor de tango Príncipe de Cuba

Lloc on s'hi reuneix l'«élite» barcelonina

TOTES LES NITS GRANS VETLLADES

“Au Cabaret du Tangó”

Lloc de reunió dels noctàmbuls de l'aristocràcia barcelonina

Salons instal·lats en els populars sotanos del café restaurant

RIO DE LA PLATA

Rambla del Centro, 12

Teléfono, 1195

SARNA (Ronya)

El producte patentat

SULFURETO CABALLERO

no té els inconvenients dels sulfuretos. En 10 minuts fa desaparèixer la sarna:

Desconfieu de les imitacions!

Assalt, 86, BARCELONA | Centres de específics

CASA DE BARRETS

Especialitat en Gorres d'última novetat

Boqueria, 34.—BARCELONA

La més important, la que serveix més bé i la que ven més barato

5 per cent de rebaixa als lectors del PAPITU

—El dia que m' diguis que hi ha una altra casa que serveix millor que aquesta, nostra separació serà eterna.

Carrer de Santa Ana, 34.—Barcelona

LADILLAS (cabras)

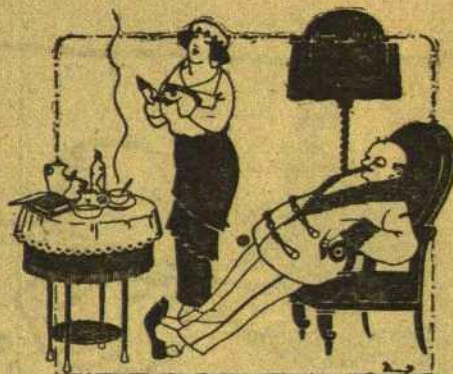
exterminades en un minut amb

L'INSECTICIDA PARADELL

UNA pesseta frasc : Per correu 1'50 ptes,

Farmacia Paradell

Assalt, 28 (carrer Nou)

Mira, Martinet, no'm contradiquis: els millors mobles són els que ven en Castellnou Riera Alta, 26

SARNA (RONYA)

Curar-la, sols costa 10 rals. Amb un frasc de

Antisarnic Martí

n'hi ha prou. No fa pudor, com els Sulfuretos, i no té cap inconvenient.

Son consum és extraordinari pels seus meravellosos resultats.

De venda en tots els Centres d'específics i Farmacies de Barcelona, i en la de l'autor, Parlament, 17.

IMPOTENCIA

Y DEBILITAT GENITAL

se curen radicalment

i amb absoluta seguretat amb

“Genitalina”

del savi alemany doctor Wagner

Us extern

Pessetes 10 el frasc

DE VENDA: Josep Segalà, Rbla. Flors, 4; Pérez, Martín i C.^a; Gran farmacia «La Cruz», Escudillers, 75; Antoni Serra, Pelayo, 9, i en totes les principals farmacies.

TIRANT-BENEFactor PATENTAT

Pel desenrotll del pit de les senyores, cavallers i nens Indispensable a tota persona que apreciï i practiqui la higiene en el vestir.

Amb l'us del Tirant-Benefactor, les senyores conseguiran el desenrotll dels pits, poguent prescindir aixís de medecines i onguents perjudicials moltes vegades a la salut.—De venda en casa els Srs. Eduard Schilling, S. en C. (Barcelona, Madrid i Valencia) i del fabricant de lligames i tirants «Smart»

Amador Aleina

Riera Sant Joan, 8, Barcelona, que enviarà follet gratis a qui ho demani.

REDACCION Y ADMINISTRACION: Pelayo, 38

Hores, de 10 a 1

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

ESPAÑA, trimestre	Ptas. 2
EXTRANJERO, "	" 3

Pago anticipat

Pago anticipat
 Delstreballs publicats en son responsables
 els seus autors.—No's retornen els originals.

LES HORES D'AMOR SERENES

En un agrupament citàvem la setmana passada a les noies de «El Siglo», les telefonistes, les torradores de Tupinambes, les sabateretes i les taquilleres de cine; en un altre hi ajuntàvem les nenes del Conservatori, les jugadores de tennis, les que estudiien llengües i les que canten romances. Avui, prosseguint la nostra obra de classificació femenina que no ha fet la Carme Karr, hem d'agrupar en una nova serie a les minyones; a les planxadores, les cuineres i les dides.

Negar la relació estreta—no tant estreta com desitjar-les—d'aquestes professions femelles, és negar la llum del sol, que, com tothom ja sab, és una cosa innegable, doncs sapigut és de tothom que el sol sempre existeix i que l'estar núvol no vol dir que la llum d'aquest astre deixi d'ésser un fet. Aquesta és una categoria inferior de dones, però faltarien a un dels deures més primordials del currido si en aquestes columnes, en aquestes atrevides columnes que aixequen un temple a la dona-símbol, deixéssim de consignar-hi una classe, la més soferta i la més buscada de totes les classes del sexe dèbil, exasperació de pares de família, desig de droguers tèrmics i pintureros, àncora de salvació de soldats, baturros sobrevinguts i pianistes de *manubrio*.

També, com les demés series, aquesta es caracteritza per semblances físiques i psicològiques ben definides. Totes elles estan plenes. N'hi ha que semblen matonets. Totes elles porten carregat el diguem-ne furgó de *cola*. Tenen ganes de casar-se o de lo que sigui. Els hi agrada anar remullades d'essència de violetes o de rosa. Canten cuplets de sarsuela, les planxadors al taller, les minyones a la cuina i de cara al cel obert. Aquella veu del segon pis que tantes vegades haurem maleït tots en moments que no estem per cançons! Aquell «Vals de las Olas», que va bregar tota la nostra joventut! Aquell duo de «Los Patos» que va durar tot el nostre batxillerat, i això que, no és per dir-ho, però el nostre batxillerat va durar molt! Aquell «Ven y ven y ven...» que no acababa de venir mai més i que com més el cridaven menos venia!... Totes elles son molt vives o volen ésser molt vives, i diuen invariablement allò de: «Es veu que vostè no s'ha *rifat* mai de ningú!» Totes elles diuen també: «Estigui quiet, o li dono una bofetada!» I totes elles acaben per, en lloc de la bofetada, donar una altra cosa.

Però, al revés de les «moies-cines» o de les «moies-pi-
no», aquest agrupament no té el seu tipu d'home refe-
rit. És clar que, en general, el tipu mascle d'aquesta
especie femella es el *sargento*, però també un bon *artista de manubrio* les trastoca, i també per les que són ara-
goneses un *maño* ben castiç les remou i les pertorba,
com un bon *senyoret* que sigui atrevit i discret a la ve-
gada i que tingui un parell de botines a la boca o unes
mitges reixades o una cotilla amb llaços pot fer d'elles
lo que vulgui, que ja sabem lo que vol si es que vol

alguna cosa, de la mateixa manera que un droguer amb circumstàncies i cupons les porta al ball i del ballar en ve el billar on fa carambola amb ficada, palos i a casa, que ja és hora de preparar el sopar i la senyora renyarà.

I és que aquesta classe, com ja hem dit, va desitjosa d'aparellar-se, i per estar col·locada en una capa social la més inferior veu en el mascle de la mateixa capa un home a propòsit, sí, pel sant matrimoni unió lícita, puix que la capa tot ho tapa, però, desitjoses de pujar, portades per l'aspiració lògica d'ésser més, busquen en els homes de les capes superiors el padrí que les bategi, el protector que les ampari, el lliberador que les protegeixi, i la minyona somnfa en un demà sense fogons ni gibrell, un demà esplendorós sense *baïeta* ni lleixiu, i la planxadora suspira per un jorn sense *pecheras*, sense més *pecheras* que la del seu pagano; un jorn sense midó, ni illustre, ni fer anar la munyeca, aquella robusta munyeca que tant bé sabrien fer anar en gaudiment del seu amo i senyor; i les dides ja estan cansades de les arracades de nou lliures que van penja'ls-hi com un estigma de la nutrició mercenaria, i de les arracades dels petits que alleten, i de treure's el pit a l'aire lliure per a que una boca inconscient els hi mastegi amb la mateixa instintiva golafreria que mastega un *biberón*.

Les dones pertanyents a aquesta capa suspiren, ansien i esperen als homes de totes, absolutament totes les capes... I prou capes, perquè això, aviat, en compte de crònica semblaria una sastreria madrilenya.

Noves de music-halls? A l'«Alcázar» hi va en Rafel Fernández.

A l'«Eden» té gran èxit una xicota que ha tingut el gust de batejar-se amb el nom de «Mari-Focela». Eh, quin nom? Què hi farem! Per cert que a la Lluïsa Vila que és una noia molt simpàtica, hem de recomanar-li que no canti més aquell cuplet de la cocaina; és la cosa més poca-solta que hem vist en la nostra prostituta vidal! I ella ho canta amb una mala *bajandi* que al Marroc ja l'haurien degollada, i a més imita a la Turcy, però està de desgracia. S'erra d'un punt, com nosaltres al sorteig passat. Si insisteix n'hi direm quatre més, que no seràn quatre de fresques perquè siguent nostres han d'ésser calentes a la força.

Al «Royal», canvi de vodevils cada setmana. Un altre dia parlarem amb la deguda extensió d'aquest espectacle.

—Cregui'm, Otilia: per vostè, faré tot lo que'm mani.
—Molta llengua i poca feta.
—Justament a la llengua'm refereixo.

MUNICIPALERIES

Còm seràn les pròximes sessions de l'Ajuntament

D'humans és dinyar-la, com molt encertadament deia Plató, el reputat inventor del platillo amb ceba. I ara a propòsit de dinyar-la, que és plat del dia i de la ceba, que com tothom sab torna a la boca i fa l'efecte de que's tingui que menjar dues vegades, anirem a explicar-nos amb uns nous models de trajos, amb unes regles de conducta, de moral, de defensa, d'estrategia i altres branques importantíssimes relacionades amb la vida i seguretat regidoril i periodística dels qui en els guerrers temps de 1916, any municipal que comença a tiros, se veuen obligats a assistir a les sessions de la tragi-còmica Casa Gran.

Batlle, regidors, periodistes i demés sacra família: escolteu els consells, que magnànimament vos dona el PAPITU noi gran experimentat en la vida i que ha complert com a bon excel·lent ciutadà en la diada de la llengua catalana. Visca, doncs, la nostra llengua, que de tant practicar-la fins ens fan mal les barres!... Visquen també les quatre barres catalanes! Llengua viva i barra forta! Aquest és nostre lema, nostre pro-

grama, nostre crit, nostra aspiració.

Però, no tot se basa en llengua ni en barra, i la defensa del *asegurado* és lo que priva; vagin, doncs, aquí impresos els consells defensius municipals, recomenables en dies de sessions accidentades i amb vistes a la campanya de l'Isenzo.

I allà va, que és tard i plouen pinyes:

Primer.—El batlle de R. O. presidirà les sessions en la següent forma: Taula presidencial blindada. La campaneta d'imposar ordre serà suprimida per un *pilo* d'auxili, o millor per un telefon que comunique amb el quarter general del kàiser, doncs en cas de no haver-hi prous municipals en el Saló de Cent, don Guillem Segón i García ja enviarà lo que bonament faci falta.

Segón.—La vara municipal serà substituïda per una reial vara de freixe, que sempre serà de més efecte.

Tercer.—Les taules que en el Consistori tenen al davant els regidors i que serveixen per aguantar coses tant importants com són els caramel·los, las cajetilles, els diaris i per altres tant inútils com són l'ordre del dia, les proposicions urgents i altres publicacions municipals, utilíssimes sempre, per la seva forta calitat de paper, per a *momentis d'apuro*, les taules doncs, seràn substituïdes per unes magnífiques trinxeres, que amaguin i protegeixin no a vulgars trinxeraires municipals,

com se podria creure, sinó als regidors de la guerrera corporació.

Quart.—Les trinxeres ostentaràn uns lletreros en els que es llegirà lo següent: Trinxera regionalista (quedan despachadas las tenencias); trinxera de l'Esquerra... de l'Enxanxe; trinxera del Barberillo (s'afaita en secl), trinxera radical (¡viva mi amor!) o altres per l'estil i a gust del consumidor.

Quint.—Les trinxeres seràn en sa construcció supeditades a concurs, però passi lo que passi les farà en Falqués, que amb això de fer prodigis amb la pedra picada hi té la ma trencada i ademés són de resistència segura.

Sext.—Els regidors assistiran a les sessions convenientment uniformats.

Setè.—En lloc de paquets de caramel·los, els agutzils repartiran bales, balins i carrabines de repetició.

Vuitè.—No's podrà pendre possessió del càrrec de regidor de cap de les maneres sense tenir aprovats tres cursos de tiro al blanc i dos d'esgrima a la baioneta.

Novè.—La banda municipal, que fet i fet sols serveix per a entretenir a quatre desocupats que se l'escolten i entre'ls que ens hi contem nosaltres, serà substituïda per una sessió musical de la Creu Roja Municipal.

Dezè.—Aquesta banda tindrà com a repertori per amenitzar les sessions que ara disfrutem, les següents composicions: «Ai, què tinc!» (P. lka) — «Els nens dels Almogàvers en 1916». — «Marxa fúnebre d'un regidor». — «Arnica, arnica!» (Pas doble). — «Tosca». (Marxa dels quatre tiros).

Onzè.—Si les minoríes ho demanen, podran utilitzar en les sessions un morter del 42.

Dotzè.—Respecte als periodistes, sembla que s'acordarà que assisteixin al Saló de Cent a fer informació després d'haver fet testament i d'haver-se comprat el ninxo. Els hi serà permès l'ús del revòlver per a defensa propia, que al pas que anem ja'l tindran d'utilitzar.

Tretzè.—Els qui morin seran col·locats en la Galeria de Víctimes catalanes il·lustres.

Catorzè.—També serà permès l'ús d'arma de foc als empleats municipals que assisteixin a les sessions.

Quinzè.—En cas de no ésser permès tal ús i abús a dits empleats, les armes també figuraran en la butxaca del pantalón.

Setzè.—L'alcalde presidirà... els enterraments.

Dissabte.—A mitjans del pròxim mes de febrer els generalíssims Jofre i French vindran a estudiar el pas dels Dardanel·ls en nostre Consistori. Potser hi aprendran.

—Nois, veg que en portes dos.
—I vostè, no porta res?
—Jo ja els tinc a puesto

Uns polvos per altres

(Records d'una festa major.)

Aquesta temporada passada, anant a seguir festes majors com fem els redactors d'aquest barrilaire setmanari, vàrem anar a un poble a disfrutar dels encisos d'aquelles festes que són l'orgull i l'alegria dels catalans.

Després de sopar i de sentir les tocadetes vàrem anar al ball, i allí, naturalment, vàrem triar la balladora més bonica, perquè no fos dit allò de que ens tocava ballar amb la més lletja.

No cal dir que feia una calor propia de l'estiu i dels envelats, que malgrat la fresca que deixen passar quan ne fa conserven el caliu que irradia dels que ballen sota l'aranya, que són els més convençuts de les delícies del ball.

La nostra balladora era tota una xicoteta, alta i grossa i molt ben feta, i vetaquí que tot plegat ens va confessar que estava tota amarada de suor.

—Les cuixes me suen—ens va dir—i estic escaladada.

—Això rai, dona, vagi-s'hi a posar polvos de patata. A la mitja hora la noia va complir la nostra recomanació; quan a la segona part tornàvem a recaragolar

Calendari-Diccionari del PAPITU

1916

S'està coent. Quan sortirà del foc, que serà d'aquí pocs dies, estarà al punt

Resum de la gatzara catalana.

Monument papitesc de primer ordre.

els valsos, tot plegat i com un tiro comença a cridar i a fugir espantada, dient:

—Correu, correu, que se'm cremen els pàmpols de la figura.

I era que en compte de polvos de patata s'havia posat polvos de magnesia i ara al tornar a suar li feien la bullida.

DEL TEATRE DE LA GUERRA

Esparverantes noticias remitidas por teléfono submarino por nuestro inclito y satisfactorio corresponsal bélico y auténtico señor Buendía y Gassol, del Fomento de Casas baratas.

Notas.—*De Royo Vilanova recibimos este parte: «Saluden gran Buendía por no escribir vulgar catalán». Lo hemos colgado de un gancho.*

Jueves, 6.—Los Reyes, ¿saben? me han dado un Miguel. No me han conducido nada. Y eso que, por si de caso, yo había dejado mi zapatote en la cubierta, que no sé por cuales siete sueldos la llaman cubierta estando del todo descubierta. Hoy, a roto de alba, he subido de cuatro grapas a ver si habían dejado cualquiera cara-ajada y me lo he encontrado lleno de aquello de gato. He lanzado uno de tan retorcido que hasta el capitán se ha escrujido. ¿Y a vosotros, os han llevado que el como? A mí un año me llevaron una nata con punza. Al emperador Guillermo, según diquele en el «Thapheta», diario independiente de Khaka Uhet, le han traído los Reyes un fonógrafo que toca aquello de «No me mires... no me mates...» (*La Walkiria*). A Poincaré un cuarterón de paciencias; a Abadal un cromo con una torrecita en la calle de Balmes y un... (bal-mes que lo dejemos correr...); a Pich, aquello de «La vida es sueño» y hoy hi somos y mañana hi somos, y lo que va de ayer a hoy. Disimulen, que veo un barco. No sé si es bueno o malo. Lo mismo que les pasa a «Las Noticias» con su Barco. ¿Saben en qué se parece un cuarto a las hoscas al mar? En que na-ves por aquí, na-ves por allí...

Viernes, 7.—Sois unos ensopidos, dignos de tirar del carretón de los perros. Cuando más grandes, más animales, que decía Miguel Servet. El otro día os envié por el recadero de San Guimo unas fotografías que hacían gozo debueno y las publicasteis como aquel que hace una lufa. No veáis que el uno era el Rey de Persia en traje de media gala. Bueno: la media no se ve, pero la gala sí. La otra venía a ser una mena de cuadro de costumbres; o sea un marido y mujer turcos en traje de jugar al quinto. Ella es una fototipia. ¡Y pensar que iba sin titular! Sois unos animales de coche. ¿Sabéis por qué los alemanes tienen de purgarse? Porque han tomado Chantilly, después Champagne y ahora no evacuan. ¿Que es mala pata? ¿A que no sabéis el colmo de la mala pata? Quemar una silla con un misto. ¡Sí, hombres! Porque... que-ma-la pata!!

Sábado, 8.—Ya estamos por los vuelos de la Arabia. Ara-bia-t desembarcaremos, si Dios... digo, si Alá quiere. Yo, al salir del camarote, que era más estrecho que una caja de muertos, oigo a todos que decían: «Ala, ala, ala!» Yo les digo: «No penquéis tanto, que ya hi llegaremos un día u otro.» Después resultó que lo decían al dios que los ha hecho. Ya he visto una palmera. ¡P'Almera, un canónigo que tenemos en Barcelona! Un turco me quería meter un dátile en... el bolsillo, y yo le he dicho que se lo metiese a su abuela. Luego me ha dado calderilla. Bueno. Al decir calderilla quiero decir un plátano. (¡Por aquello de plata-nol!) Os mando

un retrato del artillero de bordo. Lo que tiene delante es la pieza. ¿Es gorda, verdad? Pero un servidor las ha visto de más gordas. La Tornamira, por ejemplo. A ver si caéis: ¿cuál es el pez más mojado? «El molla», diréis. ¡Y ca! El ba-calao.

Domingo, 9.—Ya piso Asia. Asia la mar de tiempo que tenía ganas de hacerlo. Así a Barcelona me daré pisto. Asia el Sur vamos tan trempados. ¡Y qué panoramas! ¡A si a la plaza de Cataluña la habilláramos de estas palmeras! Lo raro es no ver a Gaya ni a ningún

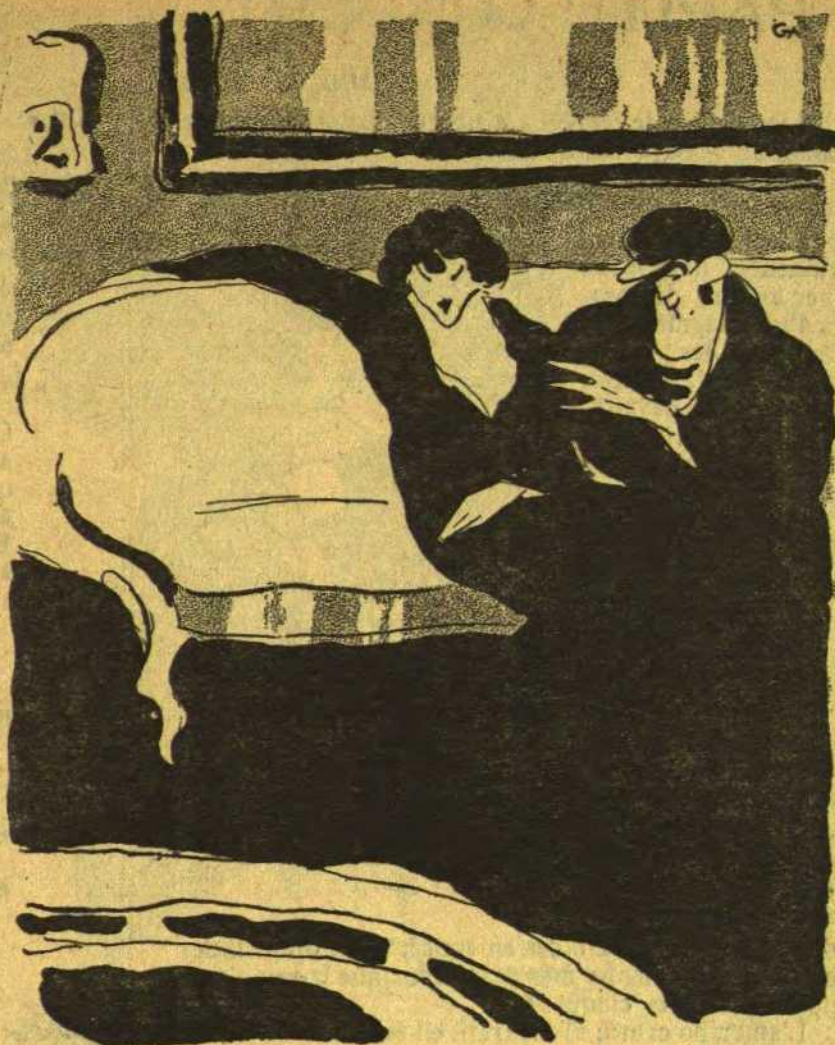
torero. ¡Y esto que por aquí hay las arenas! Somos, uno más uno menos; unos 2 u 8 mil soldados. El sol también parece dado, porque cae que es un contento.

A mí hasta la punta de la lengua me suda. ¿Que no? ¡Miren! (Esto en el papel no sale bien.) Dicen que vamos a Egipto de Arriba. Dicen que es piramidal y que hay el Nilo. Ni lo uno ni lo otro me afecta. ¡He visto tanto por estos andurriales! Un turco me dice: «A ver cuál es el trasto de cocina que en Barcelona nunca va acompañado.» ¿No caen? La cazuela. ¡Sí, hombres! Porque siempre ¡ca-ssola!

Lunes, 10.—Fijaos bien bien en lo que os envío. Es un retrato del káiser entrando en Constantinopla-sur-Mer. No se ven turcos, porque en París cuando hicieron el retrato no encontraron. El káiser no se ve porque viene un trozo más abajo. ¿Eh, que hace pieza? Parece hecho por Merletti. Aquí la gente parece «La Vanguardia», por aquello que se dice que «se-suda». No hace ni un aliento de aire. Un negro, más negro que Nualart, me ha dicho a cae de oreja que dentro de seis años estaremos en... 1922. Me apresuro a enviaros tan espatarrante noticia, porque es de aquellas que se traen el aceite. ¿Saben cuál es el mar más cursi? Mar-tínez Sierra. ¿Y en qué se parece un servidor cuando me tropiezo en Enero, sin abrigo, al Ayuntamiento de Barcelona? En que tirito por aquí, tirito por allí... ¿Y cuál es el oficio más pinxo? El de capellán, porque de buena mañana comienza a repartir ostias.

Martes, 11.—Hoy me he afartado como un ladrón. No se crean, ya lo necesitaba, ya, pues la panza me hacía unas arrugas... Ahora que tengo el papo lleno, os diré el menudo que hemos hecho, para haceros dientecita. Escuchad: oros de euvres (esto son arengadas y olivitas); cuatros (decía hu-i-tres, total 4); arroz con tropezones; va de ella con coscorriones (bolets, que decimos allá); manzanas al callo; qué miedo del Prado al asto; mojados con se levanta y otros requisitos que os harían lamer los bigotes. Y ahora diréis: ¿qué santo se ha roto el cuello? No seáis paveros: me ha convidado el corresponsal del «The Kolh Lons», que se ve que va pujante. Bueno: ahora entre nosotros, yo creo que lo ha hecho por ver si soy un Pablo y le doy noticias. Se ha hecho humea, pues yo no me mamo el dedo y le he visto venir de una hora lejos. ¿Saben quién inventó, según los franceses de Francia, el sistema métrico? Adán, que inventó el «mètre» y Eva, el «centi-mètre...» ¿Y cuál es el colmo de un maestro de estudio? Enseñar la cebolla.

Miércoles, 12.—El general, que por cierto es muy particular, me ha invitado a hablar con él. Calculen que trip-trap mearía el corazón. Yo que sí que voy, y el va y me dice: «¡Ah! ¿Usted es Buendía?»—¡Uval digo yo.—¿Y esto qué es?»—Raim.—¿Y qué carai dirá de este

—Tu'm vols per l'interès.
—Sí, però te deixo el capital perquè'l facis treballar.

hervido a los del PAPITU?—Que de aquello, ¿sabe? Yo soy de este taranán. Claro y catalán, no sé si me entiende. Siempre al tanto un servidor. Ahora que, ¿sabe? no siempre uno... ¡Vaya! Ya sabe lo que quiero decir. El hombre, satisfecho de mi elocuencia y circunspección, me saca un puro y me lo alarga. Conmovido por esta prueba de confianza le pido un misto, y badando me quedo la caja. «Carai, carai hace él.—¡Ay, burran-gol hago yo.» Y así nos despedimos, después de tres horas de garlar. Espero que publicaréis esta interesante conversación. Así rabiara el «A B C». Decid: ¿cuál es el colmo de la cortesía? Dejad que a uno le hagan algo feo y decid: «Usted dispense que le vuelva la espalda.»

Pensament

Quan la joiosa dòna no riu, és senyal que n'hi passa alguna de grossa.

PAPITU-CONCERT

Dia de moda

L'amor! Bonic tema per a un dia de moda, perquè l'amor no passarà mai de moda.

Des d'Eva, il·lustre inventora de la passió amatoria que va fer les primeres experiències del descobriment llur, fent servir d'instrument al pare Adàn i per lo tant disposava d'un magnífic instrument; des d'Eva fins a la bella Chelito, l'amor pot haver-se anat reformant, complicant i refinant, però sempre ha sigut el plat del dia, millor dit de la nit, perquè la nit és la gran Ramoneta misteriosa i callada de la criatura fol·la que porta el nom de guerra: Amor.

L'amor no caurà mai, sempre's portarà; no fa com les ermilles de fantasia que han passat a l'història o han passat a cal drapaire després de passar ademés per la vergonya d'ésser contrastades en concepte de draps indecents per una romana més desafinada que la veu d'una cupletera de tres cinquanta.

L'amor no caurà; al contrari, ell és el que fa caure i moltes voltes la caiguda ocasiona un bony que triga tres trimestres en curar-se.

L'amor se manté dret, arrogant, provocatiu; ell és el qui impera, ell és el qui domina; és una mena de kàiser que té el món enter esclau dels seus dictats, puix no és més que una dictadura la que exerceix sobre la terra. L'amor fa dels homes i de les dones lo que li dona la real i l'imperial gana. I del seu trono ningú l'enderrocarà, ni l'Odi, puix l'Odi, contra lo que generalment se creu, no és l'enemic diametralment oposat de l'amor, sinó que és el mateix amor que va d'incògnit disfressant-se de mamarraxo per a fer més desgràcies impunement i sense que la policia el pugui dur a la cancri.

AMOR ES VIDA

(Musica de «La cosa més bella»)

CREACIÓ DE LA MARY BRACCO

Vull consagrar la meua vida
al sacerdocí de l'amor,
vull viure alegre i divertida
dant tots els gustos al meu cor.

Dolces carícies me demana
la meua ardent joventut
i de plaers tinc tanta gana
que se'm vincla la virtut.

Refrà:

Es l'amor
l'ideal més hermós de la vida;
sense amor
l'existència que n'és d'avorridal
Estimar
és el goig més intens que'ns fa viure,
disfrutar
és el bell resultat d'estimar i riure!

Què n'és d'hermós petonejar-se
amb tot el foc de la passió,
quan els aimants saben donar-se
amb tota l'ànima el petó.
El bell enclís d'una abraçada
a mi m'engresca follament
si és ben estreta i ben callada
perquè no ho senti la gent.

Refrà:

Es l'amor
l'ideal més hermós de la vida;
sense amor
l'existència que n'és d'avorridal
Estimar
és el goig més intens que'ns fa viure,
disfrutar
és el bell resultat d'estimar i riure.

La estrena

Valencia, lo que aquí en diem bones festes i a Madrid *aguinaldo*, en diuen *estrenes*.

Un senyor de Sabadell es trobava pels volts de Nadal a la ciutat del Turia, posant en una fonda de mig preu. El bon senyor va notar que la cambra, una xicoia rossa i bufoneta, només feia que mirar-lo amb certa tímida insistència, com si cerqués que ell li digués alguna cosa, mes no va gosar dir-li res, per por de ficar la pota.

La xicota, al fi, va decidir-se, i vergonyosa l'empenqué en un corredor, quan no hi havia ningú.

—Senyoret!

—Què vols, maca?

—Felices Pasques!

—Ahl Gracies!

I el senyor de Sabadell se'n anava escala avall, sense ficar mà a l'ermilla.

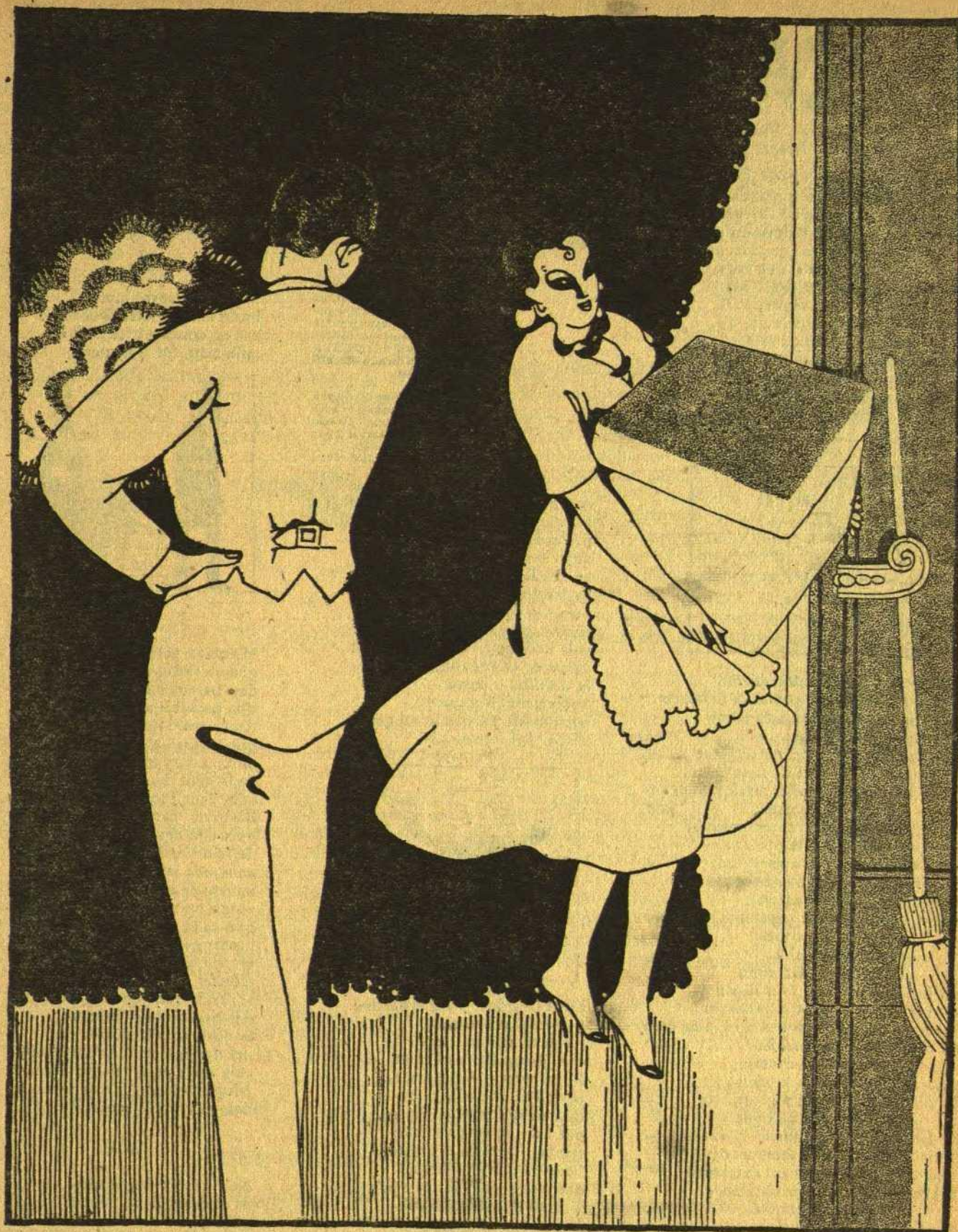
Ella insistí:

—Senyoret!

—Digues...

—Voldria que m'estrenés...

El bon senyor de Sabadell va interpretar-ho malament, va engrescar-se aprofitant la poca llum del corredor, i va rebre un parell de bofetades d'aquelles que fan dir «voy!» al vigilant.

- Aquesta capsa, de part de la mestressa.
- I què vol?
- Sí, mira, me sembla que te l'hauràs de carregar.

CARNET DEL PAPITU

El PAPITU s'imposa, i cada dia és més gran l'influència que exerceix en el món de la gresca i l'alegría, que és el món que'l PAPITU dirigeix. Bona prova d'això és que hi ha una artista en el «Royal Concert», que cada nit [ta se dedica al cuplet regionalista

que la nostra revista ha creat, amb modestia sigui dit.

La nostra cupletera és la Frescales, d'immortal memoria, la que temps endarrera se va cubrir de gloria, la vritat sigui dita,

cantant en català la *Margarita*, que és un cuplet que passarà a l'història. Ella que ama la terra més ufana i la literatura catalana, ella que sent el foc del patriotisme i estima el poble fort de la sardana, canta els nostres cuplets amb tant civisme i de tant bona gana,

[me que logra propagar l'autonomisme i lo que'l poble català demana. I ara que s'atreveixi a assegurar en Royo Vilanova novament que no tenim teatre català, que li refutarem llur argument, perquè no solament ens podem alabar de tindre un Guimerà

un Iglesias, un Gual i un Rusiñol, sinó també una dona espantosa, que amb el llur patriotisme i el llur cant ha catalanitzat el *music-hall*.

Aquesta dona excelsa, catalana de fet fins a la melsa, ha de dur la llur veu regionalista al «Centre Autonomista de Dependents», perquè és la veu galana d'un poble gran que llibertat demana, i ha de portar el llur cant catalanista al «Palau de la Murga Catalana».

Lo que no trobo bé és el nom de Frescales que ella's dona; ja que és tant catalana llur persona, creiem que'l nom resulta forastè, puix seria millor

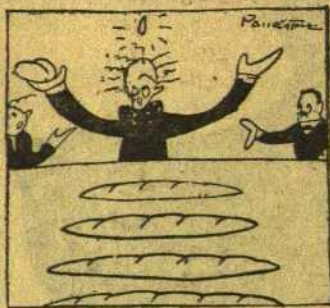
que l'usés ben castig, ja os ho diré; per exemple: «La hermosa Fivallè» o «La ideal Cambó».

..

El dia 31 del mes pasado se celebró en el restaurant «El Rhin» un banquete organizado por varios amigos del poeta festivo «Juan Misterio» con objeto de rendir un tributo al celebrado literato por sus éxitos.

«Juan Misterio» leyó unos versos empedrados de chistes de buena ley, siendo acogidos con hilaridad por todos los comensales. (De «La Publicidad» del 4 del corrent).

Al banquet de'n Juan Misterio m'hauria agradat anar per contemplar la destroça que'l poeta nomenat en «El Rhin» sense cap dubte va fer de llenguets i pa, puix me consta que en Juanitu té una gran debilitat pels llenguets i el pa de barra; i com és molt natural, la debilitat li passa únicament endrapant. Sens dubte perquè fa un gasto de pa tant fenomenal,

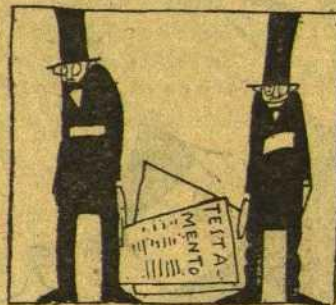

els versos de'n Juan Misterio, poeta descacharrant, tenen tantíssima miga, com diuen els castellans. El pa torrat l'entusiasma, per ell té un deliri gran; està torrat, pot ben dir-se, per un troç de pa torrat; també li agrada la crosta, i encara que és liberal, dels llenguets i del pa's jala sempre la crosta d'abaix. Respecte a la poesia que va llegí als comensals, en lloc d'empedrats, els versos devien està empanats.

En fi, no os dono més murga, car parlant-vos tant de pa acabaríeu dient-me que ja os estic atipant.

..

Si per qualsevol motiu has d'anà a l'Ajuntament, ves en compte i fes l'ull viu, millor dit, fes testament.

..

M'entero pels telegrams que en virtut d'un nou decret, dels barcos mercants la venda s'ha prohibit als estrangers. Amb motiu del determini que ha pres el nostre Govern, molt excitat està l'ànim de la gent de certs carrers com Sant Pau, Arrepentides, Barbarà i Sant Olaguer, puix allà des de les dotze de la nit fins a les tres naveguen la mar de barcos mercants mercant el cendrer i amb un moviment de *popa* que os fa vení un fort mareig i tenir ganes de treure tot lo que a dintre porten o de fer tot lo contrari si l'embarcació os fa el pès. Als barcos de referencia la nova llei els parteix pel mig, perquè si no's vénen se'n van a *pique*, es comprèn, perquè tots els barcos viuen dels fletes a tot arreu.

..

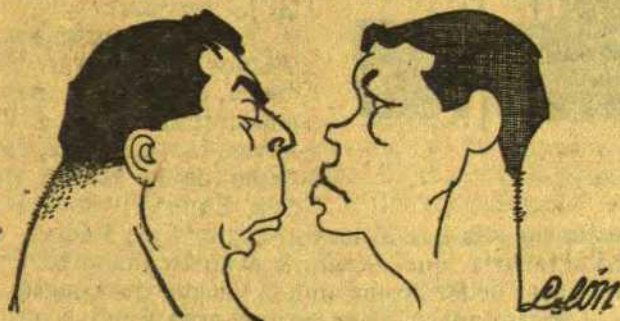
No tindrem Exposició ni tindrem Zona neutral, puix no ho vol l'emperadò de la massa radical; això és massa, sí, senyò, això és massa... Kolossal

SPORTS

Tres copets

El dissabte, un servidor va anar a «La Bohemia». «Curridol» diràn vostès. Baden. El dissabte a «La Bohemia» si bé s'hi veia cuixa i pit en abundància, no hi havia perill de fer cap visiteta a can Prim. Tot era gènere mascle i deportiu, que diuen que és l'apoteosi de la masculinitat. Vostès comprendran que veure la post del pit de'n Robert o el replà de la esquena de'n Tony no és cosa engrescadora. Eil parlo des del punt de vista mascle. Si em llegeixen les senyores, podria ser que no fossin de la meua opinió. Més d'una n'he vist que veient futbol, i sobre tot futbolers, posaven els ulls en blanc i no apartaven la vista del mig... del camp. Amb això dels sexes passa que... Tornem al gra i no divaguem, perquè un servidor, quan se fica a filosofar, és més dolent que l'Amechazurra fent de jutge.

Donques sí: vaig veure boxe. Vaig veure an en Montero (el rei de la risa) guanyar an en Solé amb diplomàcia; no vaig veure en Barcino amb en Stanton, perquè aquest va preferir anar amb una ròssa que va

Ardèvol

Martínez

trobar a la porta que anar a bolets: vaig veure a un aficionat, que's diu Dalmases, que pegava com un mataller: vaig veure en Tony Berton fent comedia amb en Robert; vaig veure un combat molt poc *munich* entre en Munich i en Sum, i un altre molt ensopit entre en Jim Bleich i en Cuchet. Res: que m'hauria avorrit més que veient jugar al golf, si no hagués hi hagut allò tant espaterrant de l'Ardèvol grecorromanista contra en Martínez cop-de-punyista. Va guanyar l'Ardèvol a canvi d'un parell de mormes econòmiques. Es diu si estan en projecte altres combats, entre en Prat (carreres peu), contra en Torras (pilota vasca), i en Massana (futbol) contra en Masferrer (periodista).

El diumenge, de bon matí, un servidor tenia que anar a Vallvidrera a veure un *cross* que organitzava en Vallmitjana, el *jambo*. L'atracció dels llençols va im-

pedir-ho. Ho sento, perquè això de veure guanyar an en Prat no és cosa que's vegi cada dia.

Per la tarde vaig contemplar a l'«Espanya» i al «Sabadell» fent-se una copa amb modos i demés. Va guanyar l'«Espanya», i no cal dir qui va perdre. Amb els guardes urbans va debutar en Bolet, que va ensopir dos goals. Sempre ho he dit jo que el foot-ball era jòc de bolets! Els escolanets de la Mercè varen jugar amb pèga i amb l'Amecha de jutge, que també és pèga.

Això és tot lo que un servidor pot dir-vos-hi: Perquè suposo que allò de que a Madrid hem quedat com uns homes, ja deuen saber-ho. I després que vingui dient en Royo Vilanova!

TEATRES

ESPANYOL.—No cal dir que'l «Pobre viudo», essent obra de'n Rusiñol, està escrit de mà mestra, i el tipus de viudo que és molt aficionat a bombar, i bombant bombant és capàs d'omplir un safreig, està pintat amb molt salero.

Amb comedies com aquesta, en Rusiñol va sentant el seu pabelló d'escriptor extraordinari, que tant dintre el gènere serio com dintre el festiu ha demostrat arribar allí on li dava la reial gana.

El «Pobre viudo» és interpretat amb molta propietat i estudi, com totes les obres que's posen en escena en aquella casa. En Galceràn fa'l primer paper, estant en escena sempre i només se'n va dues vegades: una per anar a orinar i l'altra per anar a fer testament.

En Galceràn porta el pes de l'obra amb aquella resignació i naturalitat amb que treballa i que li han fet un nom en els anys del teatre actual.

La Jordi, la Valero, la Casanovas i la Vinyals ho fan de primera, i els homeòts les secunden de la manera que poden, quedant molt bé tots, tant l'Alfons com els altres i la colònia estiuenca.

NOVITATS.—El cèlebre Lluçà Guitry ens va dar tres sessions d'upa. Avui com avui se'l considera el primer o dels primers actors del món, i en efecte hi ha raó per pensar-s'ho. Té una manera de dir les coses plena de fastuositat i pompa que contrasta amb l'escola realista que conreua i també amb les obres que representa, que són poc fastuoses i poc pomposes. Podríem dir que ha portat la noblesa de l'escola clàssica a l'escola realista.

Portava una companyia que va agradar bastant.

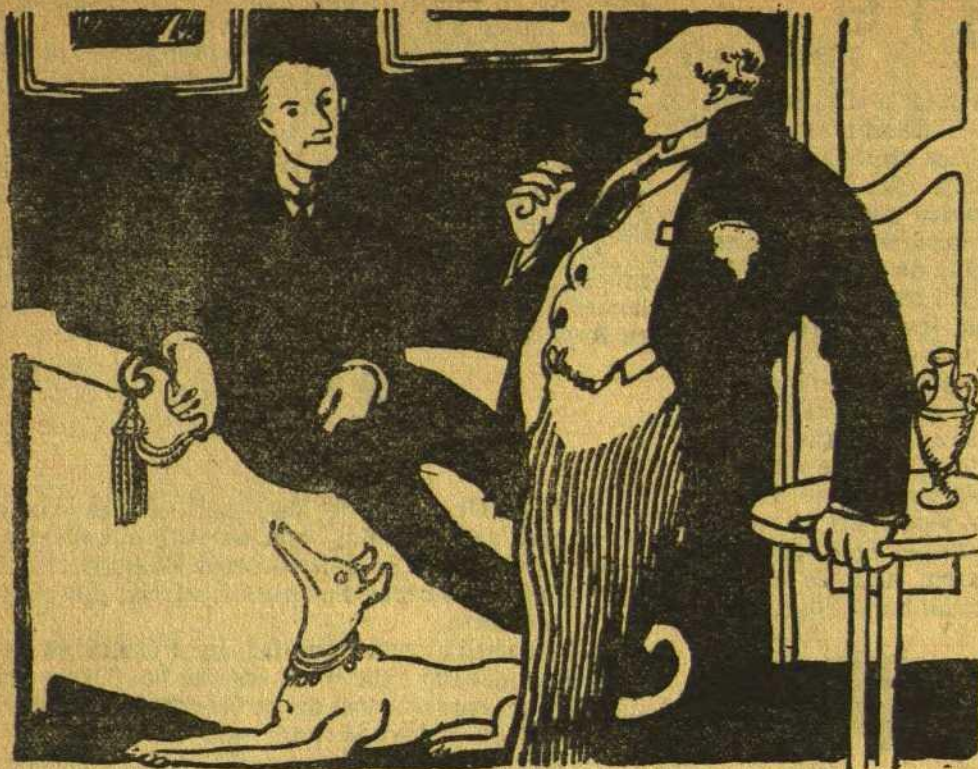
Desitjant que en Guitry torni, tenim el gust de saludar-lo, dient-li:—Passi-ho bé, senyor Guitry, amb la companyia.

AVIS -- Concurs de Viatjants

Dedicat an aquest gremi, que és el més harril·laire del món

S'admeten tota mena de treballs en prosa i en vers referents a les anècdotes, succeïts, passos i aventures que han passat als honorables viatjants anant per aquests mons de Déu per fondes, hostals, trens i tartanes viatjant per a treballar l'article.

S'ofereixen 3 premis

—Les meves minyones les tinc per mesades.
—Doncs jo les tinc per anyades.

Els 69 motius del mullat poble del Prat

Mengívols: A cal Fabas, Patata, Nap, Sigró, Cols, Sopes, Gallina, Capó, Cabra, Llebra, Aucell, Llisara, Peixet, Tallaret, Colom, Sanfaina, Cargol, Pollo, Costelleta, Cocas, Vianda.

Diminutius: A cal Xic Cumedia, Xic Dunyana, Xic Parellada, Xic del Roca, Xic del Miquel Serra, Xica, Xicarret, Xiriquin, Xicus, Menut.

Qüestió de pel: Pelat, Pelut, Pela Esquenes.

Noms curts: Sap, Dau, Mià, Tat, Fiu, Bec, Nen, Bep, Tet, Mec, Nyec, Lot, Pus.

Caganers: Pere Cagané, Caga Hostias, Caga Deus, Caga Bosses, Caga Mànecs, Caga Mantes, Caga Olles, Cagat.

Rales de Sagristia: A cal Frare, Monjo, Rector, Vicari, Misses, Missaire, Sans.

Altres: Panxa Prim, Pau Pixota, Mama Cigales, Escalda Llombregols, Mata Berres, Mata Indiot, Menja Rates, Colga Burres.

Diada de la llengua catalana

ANT seria pel PAPITU és aquesta diada, que, acostumat a dar la llengua, no té més que paraules d'admiració pels organitzadors de la festa, i sobre tot per l'organitzador suprem que la va dirigir des de Madrid; ens referim al senyor Royo Vilanova, que per una d'aquelles bromes papitesques de la

sort se diu Vilanova en compte de dir-se Villanueva, com s'hauria de dir un veritable castellà.

Nosaltres, además de defensar la nostra llengua que no's ficarà mà a dintre els altres com voldria el senyor Royo que fes la llengua castellana, que és massa noble per l'ús a que ell la destinaria, defensem els furs de la barrila que té la seva expressió propia i peculiar en la llengua de Catalunya, perquè la gresca que és pot fer en català és intraduble, i faria riure que per la voluntat del senyor Vilanova haguéssim de fer broma en castellà i en compte de dir *al cul me les f...* bullides haguéssim de dir *al culo me las f...* hervidas.

Entrepocimassa, senyor Vilanova o senyor Villanueva, com vulgui, perquè nosaltres en lo que a Vilanova fa referencia, tenim l'amo de la barrila que's deia Emili Vilanova i ens

l'estimem més que al senyor Vilanova de Madrid, que ens agradaria que expliqués el nostre immortal Emili la manera de fer broma amb la llengua del Congrés.

I encara que no tinguéssim el gran Emili, tindríem a la xamosa Vilanova i Geltrú, que val més que tots els Royos del món.

De manera que ja ho sab, senyor Vilanova, de Vilanovas no ens en falten. Ara, si és que aquest bon senyor ens vol dar la llengua de tant que'ns estima, això ja és una altra cosa. Aleshores que ell ens la dongui i nosaltres li donarem an ell, i allò serà un cel i una felicitat mai vista. I fins si vol li direm: *¡Ai, Royito mto, ca ta quieru!*

Confessió Involuntaria

La lluna de mel està a les escurrialles. Entre ell i ella s'ha trabat la següent conversa:

Ella.—Què faries tu si quedessis viudo?

Ell.—Lo mateix que faries tu si et quedessis viuda.

Ella.—Que ets embusterol i això que'm deies que no't tornaries a casar.

NUMERO VINENT

SEO D'URGELL

Una de les capitals més cèlebres capitals de Catalunya.

GEROGLIFIC N.º 9

Tota persona que vulgui saber si ha endevinat o no els geroglífics que publiquem i anirem publicant, ha d'enviar la solució an aquesta Redacció i se li respondrà a la secció de *Correspondencia*.

Recomanem que se'ns enviïn les solucions com a material d'impremta, perquè seràn publicades en la secció aludida.

CORRESPONDENCIA

Clay Vell: Endevinat. El xisto serà aprofitat un dia o altre.—*Dos que's tenen ben posats*: Endevinat. Saludin als individus de la disolta comissió de veïns del districte onzè.—*Dos descendents dels savis de la Grècia*: Endevinat. La qüestió dels murgons darà molt joc.—*Pel·licules*: Endevinat. De lo altre mirarem de treure'n partit.—*Latinc Llarga, Grossa i Bonacabota*: Endevinat.—*Salustiano Coqueluche*: Vivan las dos Castillas i los castellanos papitescos como usted que nos honra con su gracia. Adivinado.—*Els Freixits*: Si.—*Fic a Poc*: Endevinat. L'altre vol dir l'as de basto-tes, etc.—*Una dactilogràfica Papitescas*: Endevinats els dos geroglífics. Respecte als motius de falset, arriba cartons i respecte a les expressions pel senyor Buendía y Gassol, les hi darem i estem segurs de que les agrairà i aquí entre nosaltres li diré que si volgués que jo li fes de bo amb aquest senyor no hi tinc cap inconvenient i disposi, com si vol els meus serveis, també disposi.—*Un Sarassa I. N. Kordi*: Endevinada.—*Reguis*: Endevinat. El seu treball ja s'ha publicat al PAPITU abans de que vostè l'atribuís a la filla d'aquell respectable senyor.—*S. D. Roc Estrade*: Serà servit amb molt gust.—*Fogonista de la colla del blat*: Endevinat i rebuts els seus xistos que més endavant ens poden servir.—*Noi de Pons*: Endevinat.—*Pica Pinyes*: Endevinat.—*Els llegidors de la Beguda Alta*: Rebut els motius de la Beguda Alta, perla de les poblacions d'aquella simpàtica e industriosa comarca. Seràn publicats. Visca la barrila continuat.—*En David de la colla dels Timits*: Se poden molt ben aprofitar i mirarem de treure'n partit.—*Un Escolà*: Endevinat. Lo que'ns envia ens servirà per fer-ne un treball molt fi.—*Pasteri*: No'ns agrada. Lo millor es no conrear-lo el gènere que vostè ens envia.—*Casanovas*: Li aprofitem un xisto preciós.—*Pel·licules*: Endevinades totes dues. Respecte de l'epigrama li diré que està

bé, però allò del fil és poc nou.—*Rembo Guasa*: Sí senyor.—*Papitu Smart i Khon*: Vostè ha de saber que nosaltres responem a tothom un dia o altre. No responem a volta de correu perquè no tenim ni temps ni lloc. La solució endevinada.—*Tonetes petit*: Endevinat. Els motius de Torelló encara no han sigut de publicats.—*Prat, Carol, etc.*: Li publicarem tot perquè està molt rebebé, que diu en Moraguetes quan vol ponderar una cosa.—*Q. Lonada*: Endevinada.—*DDDD. C.*: Ne farem un xisto.—*Phix Hota*: Endevinada.—*I. Cocoy*: Ja s'ha publicat.—*F. Avall Harga i Company*: Mercès per la felicitació de les festes. Els hi desitgem un felix any nou en companyia de totes aquelles persones que'ls hi donen gust. El treball que'ns envien mereix figurar als prestatges secrets de la gran Biblioteca secreta del PAPITU.—*Whonh dhehr Klossdchah*: No li entenc el nom del poble d'Urgell d'on vostè té a bé enviar-se els motius. Faci el favor d'escriure'l amb lletra més clara. De lo altre que'ns envia li treurem lo millor.—*S. D. J. N. de Sant Pere Pescador*: Rebut els macos motius d'aquet xamós poble, patria de'n Duc Salvat, segons em diu vostè en la seva grata. En Duc Salvat és un gran i admirat amic nostre. Els publicarem.—*Guardiola*: Rebut el seu xistós poema, que no serà publicat íntegre, però

amb permís de vostè li farem sortir el suc donant-li quatre copets.—*Un Cal Ent*: Es bonic i molt verd, tant verd que'l posarem a la nostra Biblioteca secreta del PAPITU, que temps a venir serà un dels arxius més famosos de la nostra Barcelona.

R. Betancourt: La solució endevinada. Lo que'ns envia és tant bonic que ja s'ha publicat. Li agrairem que'ns enviï altres treballs de la seva simpàtica màquina d'escriure.—*Figa Rola*: Ho entregarem a l'estimat company de la secció de rellicades. Saludi an en Tàrrega i digui-li que'ns recordem molt d'ell.—*S. D. F. Clarà*: Rebut el seu magnífic i elegant calendari català. Es de bon gust i original.—*En David de la colla dels Timits*: Mil mercès a vostè i al seu company. Felix any nou. Ja ho saben, any nou peça nova.—*Burinat*: Endevinat. Rebut els macos motius de Sampedor, patria del timbaler del Bruc, que seràn publicats.—*Pere Brut*: Mercès per les felicitacions. Felix any nou. Respecte a lo del Calen Dari Diccionari del PAPITU, no tinc poder per regalar-li perquè un servidor no és l'amo. La solució del geroglífic es clavada; el Sean ha de dir Se han i lo demás igual. Vostè té enginy. Dels treballs que'ns envia el número 39 ja s'ha publicat.—*Vondihabaquí*: Ne farem un qüentet bonic. La solució encertada.—*6 Kar-Halls Streets*: Endevinada.—*Let de Mico Viudo*: Respecte al seu amic Mossèn Baldusa li haig de dir que no sabem si es viu o si es mort, però de viu ho era molt quan ens escrivia a nosaltres. Com que no tenim l'honor de saber moves d'ell, vet aquí que poca cosa li podem dir.—*Arrós i Fideus*: Li farem sortir perquè darà gust als llegidors i llegidores.—*Brut del Born*: Endevinat. No cal dir que si els treballs que'ns envia son bonics li seràn publicats més que depressa.—*S. Ous de Reig*: Serà publicat. Solució endevinada.

L' HUMOR EST RANGER

—Valg a portar aquestes joguines als nens del senyor Durán.
—No estava renyit amb aquest senyor?
—Per això ho faig.

—Anem, Lulú, que ja saba que no m'agrada que freqüentis aquestes companyies.

—Ets molt maco, molt simpàtic, molt...
—Quánt?

—Oh, senyor! I si tinc una criatura?
—Tonta! Si guanyen més les dides que les cambreres!

MONSTRUÓS ACONTEIXEMENT MERCANTIL

La Casa BASTIDA, passeig de Gracia, 18, vol fer participar de sos beneficis als clients, obsequiant-los amb un magnífic xalet, rodejat de jardins

El nostre sistema de vendre a petit benefici ens ha proporcionat un augment de venda colossal
Any 1909, venda: 50,000 pessetes.—Any 1914, venda: 450,000 pessetes
Aquesta casa, com que tots els materials són de la seva fabricació, no alterarà els preus mai

Relació d'alguns articles per a demostrar les avantatges de varies seccions:

SASTRERIA AMERICANA.—Trajos i Abrics fets amb perfecció com de mida, tall anglès i amb teles de *gran chic*, a 10, 15, 20, 25, i 35 pessetes els més superiors. Impermeables anglesos, a 25 pessetes.—Pantalons, a 4'95 pessetes.—Armillas fantasía, a 2'95 pessetes

SOMBRERERIA.—100,000 gorres angleses, a 1'45 pessetes.—100,000 berrets castor, a 3'95 pessetes

CAMISERIA.—Camises superiors, a 1'45 pessetes.—Colls i punys, a 0'25 pessetes, amb el 10 per 100 de descompte.—Corbates, a qualsevol preu

GENRES DE PUNT, a preus de fàbrica

SABATES, forma americana, a 9'95 pts.—**MOCADORS DE BUTXACA,** a 0'25 pts.

VENDES AL COMPTAT

Ais que sense moure's de casa vulguin adquirir un trajo fet a mida, mitjançant una quantitat a compte, els enviem mostres, un catàleg, un centímetre i un sistema especial per a pendre's la mida un mateix.

II CAVALLERS II

Per preservatius bons, barats i de les millors marques del país i estranger, dirigir-se a la més antiga i acreditada casa

Carrer Cardenal Casañas, núm. 4.-BARCELONA
LA FRANCESA

La sarna que't neguiteja obligant-te a rascar, la faries desaparèixer ràpidament amb el **SULFURETO CABALLERO** (Assalt, 86.-Barcelona)

Impotencia

Debilitat sexual, perdues, etc.
Curació per un nou procediment. Rès de medicaments!

Calvos

Els joves que'ls hi cau el cabell i es tornen calvos poden recuperar la seva cabellera i no aparentaran més edat de la que tenen. Rès de *crece-pelos* ni altres histories!

Clinica de terapèutica física. — Rambla del Centre, 7. principal (davant del Liceu). — De set a vuit

CICLES
PATINS
JERSEIS

SANROMA

PILOTES de FOOTBALL y TENNIS y tota classe d'articles de

SPORT MOTOCICLETES y SIDDE CARS **SUN**

A. SANROMA - Balmes, 62 - Teléfono 1445 - BARCELONA

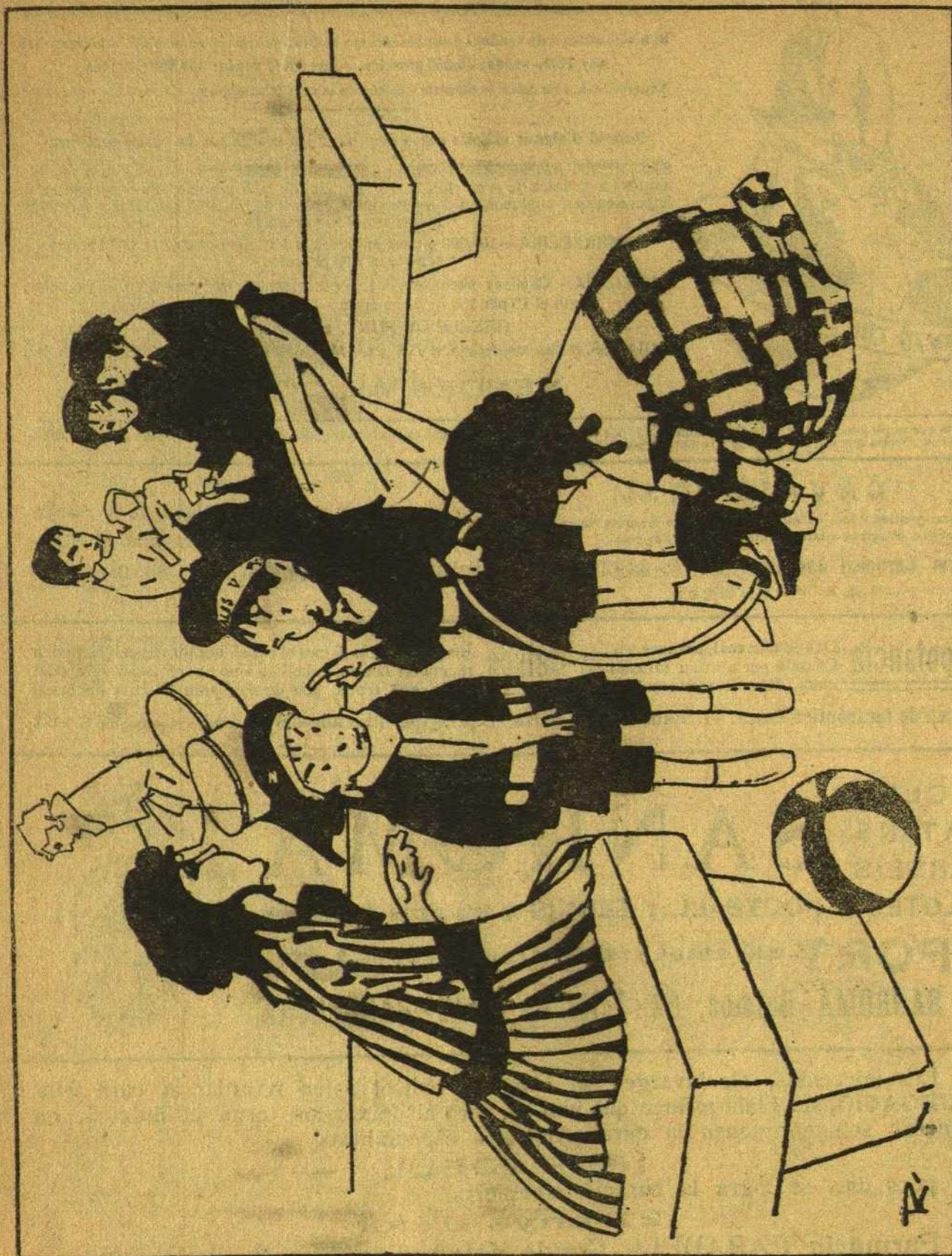
Les injeccions, els lavatges, el sàndalo i arheol solen retardar la cura de la **PURGACIO**, semblant primer que van bé, però al deixar-los torna el flux, i, en general, sols entretenen la cura. Amb les especialitats

PARADELL

en pocs dies se logra la curació complerta.

27 anys d'èxit

Farmacia PARADELL, Conde del Asalto, 28. BARCELONA

—Tu ets més petit que la teva germaneta.
—Sí, però tinc un dit més.